

Ötödik mese, amelyben Zebulon színre lép

Egy szép tavaszi napon Rebi úgy érezte, ez volt minden napok legrosszabbika, és különben is, ő nem akar iskolás lenni. Inkább maradt volna az oviban, ott még jó volt. Nem kellett mindenféle bosszantó dolgokat gyakorolnia. A vonalhúzást ki lehet bírni, vonalat húzni mindenki tud, de azok a szörnyű körök! Az ember fogja a ceruzát, elkezd kört rajzolni, de a ceruza egyszerűen megvadul, és a kör helyett BÁRMI MÁS lesz a papíron. Például krumpli, uborka, szottyadt mandarin, vagy egy olyan padlizsán, amin áthajtott egy dömper. Hiába mondja a tanító néni, hogy menni fog, csak gyakorolni kell, nehéz ezt elhinni ilyen „padlizsánmandarinkrumplikkal” a papíron.

Így hát csak ült a baglyos játszószőnyegén, sóhajtozott, és azon morfondírozott, hogyan lehetne megúsni ezeket a köröket – és az iskolát.

A nagy bánat közepette szerencsére eszébe jutott, hogy – hohó! –, van neki egy aranypénze, ami segíthet! Elő is vette a kincses ládikóját, a ládikóból az aranypénzecske, háromszor megpörgette, és elsuttozta a varázsigét:

„Aranypénzem felcsillan, gondom-bajom elillan”.

Kis csilingelés hallatszott, majd a következő pillanatban – hipszi-hopszi! – ott is termett Alinka, a zúrboszorkány, éppen ahogy megígérte.

– Szia, Rebi! – köszönt, majd kis orrocskájával a levegőbe szagolt. – Bánat illatát érzem. Olyan „nem megy ez nekem” szagot. Jól érzem?

– Ahogy mondd – sóhajtotta Rebi.

– Az jó! Ezen könnyen segíthetünk! Neked Zebulon meséjére van szükséged! – kiáltotta lelkesen Alinka.

– Igen? – kérdezte kissé kételkedve Rebi.

– Igen! – vágta rá határozottan a boszorkány, és bele is kezdett a mesébe.

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy zoknigyár. A zoknigyárban éjjel-nappal folyt a munka, készítették a zoknikat a fázós lábakra, mindenfélét, amit csak el tudsz képzelni.

Egyszínűt, mintásat, csíkosat, pöttyöset, pónisat, traktorosat, denevérembereset, masnisat, csipkésat, baglyosat, kutyafüleset.

Egyszer csak nagy baj történt: a zoknikötőtűk megakadtak. Kicsit hörgött, csattogott, zakatolt a kötőgép, húzta a fonalakat, majd egy utolsó hörömcörömpöléssel újraindult. A színes fonalszálak összegabalyodtak, és olyan, de olyan zoknik készültek, hogy azokat már elképzelni is nehéz. Mire a zoknikötőgép-szerelő odaért, halomban álltak a különösebbnél különösebb zoknik.

Mit volt mit tenni, a furcsa zoknikat összegyűjtötték, és elvitték egy boltba, ahol ráírták, hogy AKCIÓS és VÉGKIÁRUSÍTÁS és KETTŐT FIZET, HÁRMAT KAP, hátha akkor megveszi őket valaki.

A legtöbb zokni csak szomorkodott a kosárban, azt gondolták, hogy ők úgysem kellene senkinek. Volt azonban a kosárban egy zokni, ami nemcsak különösre, de egy kicsit félelmetesre is sikeredett.

A színe olyan volt, mintha meghempergették volna egy mocsárban: barnás-zöldes-sárgás. A két oldalán furcsán kilógott az anyag, a hasán volt három csík, ami mintha száj lett volna, két kilógó, hegyes foggal, és két nagy, fekete folt is tovább csúfította, amit akár szemnek is lehetett nézni. Amikor a zoknik ránéztek, azt gondolták: emellett a zokni mellett még mi is jól nézünk ki! És félősen kicsit arrébb húzódtak.

A félelmetes zokni azonban csak nevetett rajtuk, és azt gondolta magában: vagyok, amilyen vagyok, ki tudja, mire lesz ez jó!

Telt-múlt az idő, a zoknik porosodtak a kosárban. A színeseket a molyok rágták, a szürkébbeket az egerek, de a félelmetes zoknihoz se a molyok, se az egerek nem mertek közeledni.

Egy nap arra járt egy anyuka, Eszti nevű kislányával. Amíg az anyuka vásárolt, a kislány nézelődött. Addig nézelődött, míg végül felfedezte a furcsa zoknik kosarát. Amikor meglátta a félelmetes zoknit, nagyot kiáltott:

– Anyuuuuuuuuuu! Kérem ezt a cucci zámpírzoknit! (Ha Esztinek több foga lett volna, vámpírzoknit mondott volna.)

Az anyukája mindent megpróbált, hogy rábeszélje egy szebb zoknira, de Eszti kitartó volt, és végül a zámpíros zoknival távoztak a boltból.

Eszti mindenhová az új zoknijában ment. A zokni nevet is kapott: ő lett Zebulon, a zámpírzokni.

Hanem ezzel a zoknival csak a baj volt, mert nem akart olyan lenni, mint a többi zokni. Nem akart feküdni a fiókban, a többi zokni között, nem akarta, hogy kimossák a mosógépben, és végképp nem akarta, hogy valaki hordja. Két mosás között a zokni folyton arról álmodozott, hogy megnézi a nagyvilágot.

De nemcsak ábrándozott, tenni is próbált: ha senki sem figyelt oda, mindig ki-kiszökött a fiókból. Mivel nem volt lába, lassan, kukac módra tudott csak haladni. Eszterke reggelente nagyon csodálkozott:

– Mit keres ez a zokni a papagájkalitkán?

– Ki vitte ki a zoknit az előszobába?

– Hogy került a zokni az emeletes ágy létrájára?

Sőt, mi több! Egy reggel az arcán találta meg a zoknit!

Eszti sok furcsa dolgot látott már a világban, így csak vállat vont, és aznap is felhúzta a lábára Zebulont.

A zokni nagyon kitartó volt, újból és újból próbálkozott. A társai a fiókban rendszeresen gúnyolódtak rajta:

– Ma meddig jutsz, te világutazó? Egészen a fiókgombig?

Néha már Zebulonnak is eszébe jutott, hogy talán igaza van a többieknek: inkább bele kellene törődnie a sorsába, és nyugodtan heverni a fiókban.

Egy napon aztán Eszti varrni próbált. Egy egészen egyszerű filcmadarat szeretett volna csinálni, de sajnos nagyon csúnya lett a madárka. A kis gombszemei közül az egyik a homlokára csúszott. A szárnyai közül az egyik nagyobb volt, mint a másik, és olyan sok tömőanyag került bele, hogy összességében inkább gömbhálnak nézett ki, mint madárnak. Eszti a földhöz vágta a gömbhalmadarat, a tűt, a cérnát és a tömőanyagot is, és mérgében azt kiabálta:

– Soha többé nem varrok semmit, ez sosem fog nekem sikerülni!

Az anyukája kedvesen megsimogatta a fejét, és mesélni kezdett neki a villanykörte feltalálójáról. A bácsi ugyanis több száz olyan villanykörtét csinált, ami nem működött, mielőtt sikerült feltalálnia a ma is működő villanykörtét.

– Képzeld csak el, kicsim, mi lett volna, ha a bácsi az első, nem működő villanykörtét mérgében a földhöz vágja, és azt mondja: „inkább kötök a fotelban, nem megy nekem ez a feltalálás!” – most világíthatnánk gyertyával!

A kislány gondolkodott kicsit. Orrtörés után felszedte a földre szórt dolgokat, és az anyukájára mosolygott:

– Megpróbálok még egy madarat csinálni, jó?

Mivel Zebulon éppen Eszti lábán volt, ő is hallotta ezt a történetet. Ezentúl hiába csúfolódott vele a többi zokni, egyáltalán nem érdekelte. Hátha épp a következő próbálkozásnál jut ki az ajtón túlra!

Teltek-múltak a hetek, hónapok, Zebulont pedig elérte a gyakran hordott zoknik végzete: kilyukadt!

A kislány anyukája észre is vette a lyukat, amikor mosás után kitergegette Zebulont.

Töprengett is nagyon, hogy mit tegyen. Olyan nagy volt a lyuk a zokni orrán, hogy ha összevarrta volna, nyomta volna Esztike lábát. Ki sem dobhatta a zoknit, mert a kislánya napokig sírt volna utána.

Az anyukának támadt egy jó ötlete: zokniszörnyet csinál Zebulonból! Így is lett. Zebulon kapott a homlokára két kis szörnyecskeszarvat, puha bélést a hasába, két kis csámpás lábacskát, Eszti pedig esténként boldogan aludt el, a kedvenc zokniját szorongatva. Zebulon is örült, mert a kislány mindenhová magával vitte: az óvodába, a játszótérre, a boltba, a doktor nénihez, ráadásul a kezében, nem a cipőjében, így végre ő is világot látott.

Jövés-menés közben Eszti barátai is meglátták Zebulont, és arra kérték a szüleiket, hogy ők is kapjanak egy ilyen aranyos szörnyecskéket. Aztán a barátok barátai is kértek zokniszörnyecskéket, meg az ő barátaik is, és végül a kislány anyukája zokniszörnyboltot nyitott. Először csak abban a városban, ahol laktak, majd más városokban is, és később más országokban is. Amikor Eszti anyukája elment meglátogatni a távoli boltokat, mindig magával vitte a kislányát, aki pedig magával vitte Zebulont is: utaztak hegyen-völgyön, levegőben, vízen, busszal, vonattal, hajóval, repülővel...

Most Zebulon nagyon boldog. De néha arról álmodik, hogy hátha valahogy feljut egy űrhajóra, és felrepülhet a csillagok közé.

– Szerinted sikerül neki? – kérdezte Alinka, amikor befejezte a mesét.

– Hát persze! – lelkesedett Rebi. – Úgy gondolom, mégiscsak rajzolok holnap néhány kört, hátha végül sikerülni fog.

– Jó gondolat! – mosolygott a zűrboszorkány, majd intett egyet, és – iszkiri! – már ott sem volt.

Három nap múlva Rebi rajzolta a legszebb köröket az osztályban, az anyukája pedig a homlokáról törölgette a verítéket, miközben megpróbált zámpírzokni-szörnyecskéket varni, ráadásul mindjárt kettőt, hogy Rebi legjobb barátnőjének is legyen...

